VÝŠ A VÝŠE

Román V. Lužické.

Marie rozumovala a uvažovala, kde je výše. Manželství jí nezdálo se býti výší, po které toužila, sebezapírání a odříkání nebyly jejím snem života. Nevědouc, co říci, mlčela, ale odměnila nicméně svého ctitele pohledem nejsladším.

Oto byl v řeči odměřený, v chování přímý a nebroušený; co při jiném však by bylo urazilo, u něho zdálo se přirozené, a nikdo se tomu nedivil, jako se nedivíme, že jedna květina voní a druhá vůně nemá. Upřímnost a dobrota, jež zíraly z jeho očí a jevily se v každém slově, nedaly vzniknouti nevoli s jeho nezpůsoby častými.

Na pohled Mariin, na nějž přes půlnoc rýmoval doma báseň, odpověděl přísně: "I neděkuj, drahoušku! Jsme arci oba chudí, ale milujeme se a nějak přece vystačíme. Jsme oba zvyklí prostotě, dovedeme se uskrovniti. Ty obstaráš si sama domácnost, všechno si ušiješ a tím vyzískáme na divadlo, na knihy a snad i na nějaký koncert."

Oto rozvinoval dále obraz budoucna luzný, ale jí nelákal. Srdce její nezabušilo proto prudčeji, obraznost se nevzbouřila, smyslové nerozrušily; avšak tíže jakási padala na prsa její. Ve vzduchu dojista viselo něco těžkého a bránilo volnému vydechnutí.

V mlčení před loučením tak významném, jak přirozeném, došli k bytu Mariinu. U domu se loučili. Marie klidně, snaže se uvésti dobu rozloučení na míru nejkratší. Oto vášnivě, prodlužuje loučení přes míru.

"Jak dlouho zůstaneš?" tázal se.

"Nevím, ale týden jistě . . ."

"Týden bez tebe! Co si počnu?"

"Uplyne jako sen . . ."

"no, jako všechno ve světě. — Zde jen je otázka, jak?"

"Budu ti aspoň vzácnější," koketovala žertovně.

"Toho netřeba!" zvolal Oto. "Ty se neovšedníš nikdy!"

"Budeš-li jen stálým celý týden," žertovala dále.

Chtěla příliš trudnou míru Otovu zaměniti za pravidelnou.

"Budiž stálou jen ty!" odpověděl vážně. "Moje povaha jen stálost zná; ale ty mi často připadáš jako lesklý motýlek, kterého jsem ještě nepřipevnil."

"A co bys tak řekl, kdyby ti uletěl?" tázala se Marie, zkoušejíc moc svou.

"Nic," odvětil určitě, ale temným hlasem.

"Co platna slova? Nerozhodují zde. Jednal bych," pravil Oto ostře.

"A co bys učinil," tázala se Marie pološeptem.

"Co činí potupený muž," odpovídal Oto. "Avšak nežertuj mež ve chvíli vážné a s věcí velikou. Nejsem ptáče, se kterým by se mohlo zahrávati a pak je vypustiti; jsemť lvem, kterého nerad dráždíti. Já jsem k tobě připoutal bytost svou veškerou a tebou ztratil bych všecko, co mne poutá k životu. Od svého dětství zápasím již s nouzí a utrpením; matky jsem nepoznal, otce mi zemřel v době nejrozhodnější a bratr zšilív v blázinci zvolna umírá. Na studiích protloukal jsem se bídně světem, jen abych vědy se zříci nemusil. Co je štěstí, život, blaženost, láska, poznal jsem teprve při tobě. Tys na mne pohlédla a přede mnou ráj se otevřel; uzavřeš-li jej, otevřeš přede mnou peklo se všemi mukami žárlivosti i trýzně duševní a zničíš mne."

Marie naslouchajíc Otu chvěla se po celém těle. Začínala se báti muže, který ji líčil lásku tímto způsobem, a lekala se lva, se kterým si hráti domnívala jako s myškou. Oto odkrýval před ní hlubiny, které se děsila. Soudila, že bytost jeho podobá se lučině, na níž vykvétá na sta květů pro ni; ale on se ukazuje býti mořem, na jehož dnu se skrývají perle, mořem, jež uchvacuje v klidu a usmrcuje v bouři.

Sep měsíčku přeťal již dráhu svou, loučení bylo nezbytné.

"Nezapomeň!" kázal Oto.

"Proč bych zapomněla," vydechla Marie. Hlas se jí třásl.

"Nezapomeň" bylo slovo Otovo poslední.

"Nezapomeň!" kroužilo se ve vzduchu a pronásledovalo ji až do světničky, kde se usídlilo s ní.

Chvatně, s rostoucí úzkostí sbalila potřebné šaty pro čas pobytu na Olšově a pak usedla k oknu. Mdlé světlo lampy petrolejové osvětlovalo světničku, ve které samojediná nyní bydlila. — Byla malá, ale uspořádána s vkusem a krasocitem, který oživoval výtvory fantasie její, ale také s oným nepoklidem, který ovládal bytost její celou. Nad postelí visel kříž, na který umírající matka byla vtiskla poslední políbení, který otec měl v úctě a macecha ve vážnosti. I na něm jako by se bylo s kovem jedno slilo Otovo: "Nezapomeň!"

V domě ticho bylo již a všechno spalo, jen ve světničce Mariině kmitalo světlo. Ticho vyluzovalo z duše dívčiny nejtajnější city, odkrývalo minulost a závoj budoucna v černou měnilo rouško, příkrovu hrobovému se rovnající. Odvážný čin chce vykonati, veliký krok učiniti. Ach, kéž by mohla zakuklené budoucnosti strhnouti tu černou rouško a seznati, co za ní se skrývá tajemného!

"Mám-li, nemám-li?" tázala se, ale žádný zázrak se nestal, žádné vnuknutí se nesnášelo k ní, žádný hlas tajuplný neodpovídal. Ticho bylo kolem, jenom na věži nedaleké zahučela půlnoc. Půlnoc, doba duchů, strašidel a prorockých zjevů, a přece Marie marně čeká na odpověď.

Tesknota obklíčila dívku, neznámá cizina ji děsila, odvaha její klesala, hrdinná mysl slabosti ustupovala. Každé slovo, na které si vzpomněla, vzrůstalo v příšeru a děsilo ji.

Cilka při loučení požehnala ji křížkem a pravila: "Bůh s tebou, Marie. Je odvážné, co podnikáš, a můžeš v této sázce prohráti i místo i jméno. Kde nalezneš pak práci, roznese-li se o tobě tato lest?"

A v to zase hučelo jí jako děsnou hřanou pohřební Otovo: — "Nezapomeň!"

"Je to vášnivec," pravila si. "Hravě připjala jsem si okovy, ale kterak je odepnu?"

Tesknota se většila, tíže na prsou hrozila udušením.

"Jsi-li v úzkostech, pozvedni mysl k bohu," říkala macecha. — "Modli se, Marie, modli a bůh potěší i posilní tebe."

Marie nezapomínala na boha, ale zapomínala na modlitbu. Nyní zjevila se jí modlitba jako spasná kotvice ve vlnách bouřných. Sepjala ruce a hledala slov; avšak slova modlitby jí unikala a v mysli jen se pletlo děsné Otovo: "Nezapomeň!"

Tlak na prsou měnil se v balvan, rozbouřená krev kolovala v žilách prudce, samota, noční doba, všechno strašilo dívku zděšenou, na rozcestí života.

"Pomodlím se, snad se utiším a usnu," pravila si.

Poprvé dnes vzpomněla si na staré modličky matčiny. Vyňala je z bílé truhličky, políbila je a vlny rozbouřené již již se tišily.

"Je to jediné, co jsem ti zachovati mohla po nebožce matce," pravila k ní macecha na loži smrtelném. "Octneš-li se kdy v postavení trudném, sáhni jen k těmto modličkám a potěšíš se."

Nepřisuzovala Marie knížkám takové moci a nikdy ji také nezkoušela. Knížky odpočívaly na dně bílé truhličky, poněvadž byly staromodní, a švadlenka, obléčena vždy jako ukázka ze žurnálu, měla v ruce i modličky více pro desky jejich, než pro obsah, kterého ani neznala.

Políbila knížky ještě jednou. — Prosté desky černě ozdobeny byly křížkem kovovým, záponka tažáť je uzavírala. S těží že záponku otevřela; zarezavělať v bytech vlhkých. Mocí ji otevřela a při nárazu tomto vypadly jí modličky z ruky. Ulekla se toho jako by byla spáchala hřích, a zvednuvši je, líbala náboženě listy i desky, aby znesvěcení památky tímto sňala s nich, odprošujíc při tom i matku zemřelou. Vzpomínala na matičku, které nepoznala, po které často, ach často zatoužila, a slzy vyronily se z očí jejích. Jak často asi matka se probírala v těchto listech a modlila se k bohu. Jaká byla její matka? Anděl dojista. Nemělať macecha nikdy dosti slov pro její chválu.

"A já," vzdychla dívka. "Jaký soud o mně pronese svět?"

Úzko bylo Marii, opět úzko, a v duši se oživovalo Otovo: "Nezapomeň!"

Jen modliti se, jen modliti se! Chvatně opět hledala vhodnou modlitbu pro své okamžité rozechvění a modlila se.

V úzkostech života, zněl název modlitby. Jak mrtva byla ta slova povznášející a konejšící. Modličky se svezly i s rukama ve klín, oči dívčiny upřely se k zemi. Na zemi u nohou jejích ležel list zažloutlý. Vyhodila jej z knížek, neopatrná. Rychle se sehne, aby jej zvedla a uložila opět na místo. List zažloutlý rozšířil stuchlinu kolem; Marii bylo, jako by vycházel ze hrobu od matičky. Nebyl to obrázek, jak se domnívala, ani modlitbička, ale list psaný rukou úhlednou. Snad list milostný, který matka uschovávala, líbávala, snad slzami rosívala? Ano, zde jsou stopy jejích slzí. Matka milovala jistě vřele a upřímně . . . Marie zlíbala list vřele.

"Mám-li jej čísti," myslila si.

"Ne," odpovídala sama sobě. "Neznesvětím zvědavostí matčino tajemství."

"Což není-li to tajemství," vybízela zvědavost dívčí. A kdyby, co by v tom mohlo být zlého, přečísti si list, který matka uschovávala v modličkách?"

Marie rychle rozbalovala list, aby předešla každé myšlénce zbraňující, a četla bez odkladu.

Četla, zbledla, ruce sklesly v klín.

Četla ještě jednou a zase chvíli trvala ve strnutí.

Ranní svit ještě ji stihl, zírající na list sežloutlý. Oči její plály, tělo jako ztuhlé, výraz neskonalého zápasu ve tváři strhané, v rukou sežloutlý list křečovitě smačkající.

"Ach, rozumím nyní sousedce," zvolala a vyskočila. "Přede mnou otevírá se cesta k výši, nyní mohu stoupati, jak chci vysoko. Matka, dobrá matka mi list v knížky vložila. Kde však naleznu pisatele? Kdybych putovati měla po Čechách celých, nalézti jej musím. To jméno jsem už někde slyšela. Kde jen?"

Opět dívka sklesla na sedadlo, ruce svisly, umdlelé tělo odpočinek hledalo; ale nenalezlo ho. — Zápas, nepokoj válčily v duši její a zmítaly ji ubohou jako stéblem v bouři. Nenalézala-li před tím stezičky z bludiště života, octla se nyní na rozcestí osudném. Ne, osudný list nevložila do knížek matka, která dítě miluje, tento okamžik trpkého boje nebojuje vůlí matčinou. Vždyť tento list strhl lupen poslední s korunky její. Anděl v podobě matčině vznášeje se stále kolem dívky, zmítané životem, neměl více perutí čistých, pouto, jež s nadzemím ji slučovalo, bylo přetrženo, ideál stržen ve skutečnost, dívka ztratila vesla životního, ztrácejíc víru ve ctnost a spravedlivost.

"Já chci jezditi v kočáře, chci míti krásné šaty, býti na výši," pravila si.

Není-li to bílá postava tamo pode křížem? Hrozí jí, zastírá tvář a odvrací se od ní. Mrtvá matka snad vstala z hrobu a napomíná ji. Klam to jen, kmitá se pouze na zdi první paprsek slunečení.

"Matičko, matičko," zaplakala dívka. "Ty jsi byla andělem a přece jsi zhřešila. Byla jsi andělem a za to tebe usmrtili. Rozumím už všemu. Já však budu démonem a snad se mi dobře povede."

A dívka pozbývajíc míru, ztrácejíc víry, živila ducha naději do budoucna, které tím jasněji před ní vystupovalo, čím více prchala temnota a slunce se rozkračovalo nad zemí. Bylo jitro, krásné jitro jarní, ale v duši dívky zmítané nepoklidem jako by již podzim se nastoloval. Květy jara uvadly, léto v bouři přelétlo a nyní chlad, všudy jen chlad a listí opadané.

"Matičko, matičko, proč jsi nezůstala andělem," zaplakala Marie hořce.

Panstvo Dubínské.

Na planině Čech jihovýchodních, vyzdobené sady, háji, rybníky a lučinami, stojí zámek Dubínský.

Za ním pyšní se krásný park, který svým rozměrem, bohatstvím stromů i zařízením v skutku uměleckým budí obdiv i mnohou závist tajenou. Před zámkem rozkládá se zahrada květinová, mimo něj položeny jsou sady ve směru všech čtyř stran zemské polokoule, jejichž rozsáhlost překvapí každého, kdo přijíždí k Dubínu.

Vesnička čítající sotva dvacet chalup, vystavených v uctivé vzdálenosti zámku a sadů, založena byla v době poddanství pro robotníky a dodávala nyní v době svobody panství několik škůdců polí, luk a hájů. Zámek, budova rázu starobylého s nátěrem moderním, takměř v zeleni parku a sadů zaniká; označujeť jej však z daleka vížka v podobě klece, na níž po směru větru se točí hvězda zlacená. Má pěkný portál s tesaným v mramoru erbem šlechtické rodiny české, která jej stavěla, několik arkýřů a nad portálem kamenný pavlan, vyhloubený v podobě lodě, s něhož se vine dolů břečtan zelený.

Tři široké silnice, nerozjeté, vedou k zámku. První přímo od portálu táhne se k městu Vrbici, které vystupuje na konci stromořadí, jimiž silnice je vroubena. Od zámku hledícímu připadá, jako by zámek patřil k městu, jak je mu blízek. Druhá, točící se k západu, vede k Olšovu, malému statečku paní Levinské, který druhdy býval pouze dvorem poplužním panství Dubínského, jako podnes jím je dvůr Mírov, ku kterémuž přijíždí se po třetí silnici směrem východním. Mírov je pokladnicí a špýcharem zámku Dubínského; vydržuje panství. Staré zbytky hradu Mírova na malém vršku homolovitém svědčily, že zde sídlívala rodina šlechtická, jíž patřilo bohatství kraje, prve než si vystavěla Dubín, kde sestupovala k úpadku, až fiskurem statky její rozprodány, roztříštily se ve více statečků a panstviček. Z bývalé tvrze zachovala se vysoká kulatá věž a tři zbytky zdí vnitřních, jež tvoří odkrytou síňku a nazývají se "modlitebnou". Pravou modlitebnou u zříceniny jest však kaplička, stavěná u zřícenin ve slohu renaisančním. Kaplička zasvěcena byla sv. Anně, v jejíž den slavila se u kapličky i v Mírově veliká pouť. V ten den putovalo na Mírov na sta nábožných poutníků z okolí, již tábořili venku pod širým nebem, tak že poutnická tato výprava podobala se téměř obležení tvrze. Dvůr Mírov s vesnicí téhož jména, s kostelem, školou, farou a hrobkou rodinnou rozkládaly se těsně pod vrškem.

(Pokračování.)

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 1306 Farnam ulice.

Pravá importovaná piva na čepu. PLZEŇSKÉ z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hofbraunich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust získalo rozsáhlou reputaci.

Kavárna pro dámy na čelo se na druhé podlaze.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co.

PRODÁVÁ VE VELKÉM

tlačené, vyráběné a lakované plechové nádiní. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostnatý drát hřebíky, nožířské zboží, bicykly, střelné zbraně, náboje a sportovné zboží všeho druhu.

9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

"Staré Spolehlivé"

Metz

Omažské oblíbené pivo

WM. J. SWOBODA, malo-obchodník. Tel. Doug. 222

F. DVOŘÁK, prodavač vepřů. ART. ROGERS, prod. dobytka.
AL. POWELL, prodavač ovcí.

Dvořák Commission Co.

DOPORUČENÍ: Packers National Bank, South Omaha, Nebr.; Bank of Ashton, Ashton, Nebr.; Central National Bank, David City, Nebr.; Stock Yards National Bank, South Omaha, Nebr.

Telefonujte neb pište nám a dostanete bezodkladnou odpověď. — Tel. So. 607 — Res. Phones: So. 2118—So. 3780.

Pište nám o tržní zprávu. Budeme si vážiti zásilky od Vás a ujišťujeme, že dobytku Vašemu dostane se naší osobní pozornosti. Rovněž na objednávku koupíme Vám dobytek ku výkrmu. 12tf

Jediná česká kommissionářská společnost.

Room 216 Exchange Bldg., SOUTH OMAHA

The Neal Institute vyléčí PIJÁCTVÍ

Nealovo 3-denní léčení pití více prospěje nežli měsíce v resortech.

Kdo se oddal nemírnému používání líhovin neb drogů a nemůže se zbaviti tohoto zlozvyku, nechť se obrátí na tento ústav.

Rodiče, přátelé aneb známí, by měli se o to postarati, by se dostalo pijákům tohoto léčení.

O bližší informace navštivte neb pište. 49-tf

THE NEAL INSTITUTE

Telefon D. 7556. 1502 So. 10. St., Omaha, Neb.

Co Woodmen of the World koná pro Omahu?

Zaměstnancům v domácí úřadovně v Omaze vyplácí ročně $500,000.00
V omažských bankách ukládá ročně $12,000,000.00
Na Omažské poště zvýší příjmy ročně o $50,000.00

Vydáváte své peníze na ochranu své rodiny u této veliké, vzkvétající domácí organisace?

Počet našeho členstva jest nyní přes 740,000
Přebytečný fond pro nahodilé případy přes $19,000,000.00

Naše úmrtní poplatky jsou mírné. Naše pojištění jest

Jisté—Bezpečné—Zdravé—Trvalé

Ben P. Thomas, City Manager W. O. W. Bldg. W. A. Fraser Sovereign Commander W. O. W. Bldg.

Chcete se naučiti

anglicky za tři měsíce? — Objednejte si u nás učebnici profesora Zmrhala:

'Anglicky snadno'

Pouze 50c. poštou 55c

POKROK PUBLISHING CO.,

1417-19 So. 13. Str., Omaha, Nebr.

Nejmodernější 3811 na jižní straně města

Řeznický a Uzenářský závod vlastní v č. 1401 jižní 16. ul.

CYRILL HROMEK

Čerstvé maso, jakož i výborné uzenářské výrobky a veškerá drůbež se dováží.

Zavolejte tel. Douglas 1316.

FRANK BRODIL

majitel řeznického a uzenářského závodu.

1250 již. 13. ul. Tel. Doug. 4333, Omaha

Nejlepší a nejčerstvější zboží stále na skladě. O pravdivosti toho svědčí neustálé vzrůstání kruhu zákaznictva. Přesvědčte se!

Moderně zařízený a největší řeznický a uzenářský závod vlastní nejstarší řezník,

V. F. KUNCL

č. 1244 So. 13th St., Omaha.

Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednati telefonem. Douglas 1198.

JOHN J. OSTRONIĆ

praktický plumbař, licensovaný pro Omahu a South Omahu.

vykonává vždy práci první třídy v oboru plumbařském, zavádění spodního topení, plynovodů, vodovodů a pod. Opravy jsou naší zvláštností a vykonáváme je k úplnému uspokojení. Veškeré práci věnuje se ta největší péče. Výpočty zdarma. Zavolejte nás telefonem Tyler, 1299.

Dílna: 1414 jižní 13. ulice, Omaha, Neb.

Kdykoliv jste ve městě, zajděte navštíviti

ADAMA SLOUPA

elegantní hostinec

v č. 324 - 13. a Harney ul., Omaha

Znamenité pivo, výborné likéry, obstarý lunch a vesela společnost. 32-tf

Vyprodá se

PRAHA HOTEL.

Dobrá příležitost pro Čecha. Kapitál-ohtivý nechť se přihlásí u: Josef Vaško, 1402 So. 13. St., Omaha, Nebr. 12tf

Moderně zařízenou

GARÁŽ V ELKHORN, NEB.

—vlastní—

W. NICK

Gas. naplňovací nádržka, všeho druhu správky zaručeny jako první třídy. 11tf

Pěkně zařízený a první

HOSTINEC

V ELKHORN, NEBR.,

—vlastní—

JULIUS SCHULDT

Na čepu stále čerstvý Metzův ležák, výborná vína a likéry a znamenité doutníky. Jedete-li v káře na venek, směřujte ku mínost, když první zastávku učiníte u prvního hostince. 11tf

Kotěra & Sloup

vlastní bohatě zásobený obchod

grocerní a železářský,

č. 1261 So. 16. Str., Tel. Doug. 5573

Hospodyňky ulehčí vždy posílce, budou-li s námi obchodovati. Vždy čerstvé máslo a vejce. 47tf

Pěkně zařízený **HOSTINEC**

— vlastní —

Frank Semerád

16. a William ulice, Omaha, Neb.

Výtečný Metzův ležák, jakož i pravé importované plzeňské stále na čepu. Kurbelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusek stále při ruce.